

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť B. G., bytom Š., zastúpenej advokátom JUDr. P. A., B., vo veci namietaného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 5 C 406/00 a na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 Co 119/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Podaním z 30. mája 2006 doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. júna 2006, označeným ako „*Sťažnosť*“ B. G., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. P. A., B., namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 406/00 a na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 119/03.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie vyššie uvedených článkov ústavy, listiny a dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 406/00-51 z 9. októbra 2002 a rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 119/03-78 z 9. februára 2006 s tým, aby boli oba rozsudky zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 100 000 Sk, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia advokátom. Zároveň žiada aj odloženie vykonateľnosti citovaných rozsudkov.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd napriek viacerým výzvam sťažovateľky, ktorá bola v konaní pred všeobecným súdom odporkyňou, v rozpore s ustanovením § 114 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nedoručil sťažovateľke prílohy návrhu na začatie konania, pričom toto porušenie zákona odmietol napraviť aj krajský súd ako súd odvolací. Oba všeobecné sudy rozhodli bez vykonania akéhokoľvek listinného dôkazu, hoci v rozsudku okresného súdu sa v rozpore so skutočnosťou konštatuje vykonanie písomného dôkazu. Podľa názoru sťažovateľky uvedeným postupom okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu označených základných práv. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľke doručený 12. apríla 2006.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 119/03-78 z 9. februára 2006 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 406/00-51 z 9. októbra 2002.

II.

Podľa čl. 127 ods.1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Na prerokovanie a rozhodnutie tej časti podanej sťažnosti, ktorá smeruje voči rozsudku okresného súdu č. k. 5 C 406/00-51 z 9. októbra 2002, nie je daná právomoc ústavného súdu. Ako to totiž vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje všeobecný súd. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky mal krajský súd ako súd odvolací, čím je vylúčená právomoc ústavného súdu.

Odlišná je situácia vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorá smeruje voči rozsudku krajského súdu č. k. 4 Co 119/03-78 z 9. februára 2006. Podstatou tejto časti sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého došlo k porušeniu jej procesného práva na doručenie

príloh návrhu na začatie konania v zmysle § 114 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto pochybenie nenapravil ani krajský súd v odvolacom konaní.

Z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že je prípustné dovolanie voči každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto ustanovení. Konkrétne podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku sa za takúto vadu považuje aj to, keď postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní výkon jeho procesných práv vyplývajúcich zo zákona.

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že sťažovateľka mohla podať voči rozsudku krajského súdu dovolanie opierajúce sa o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Keďže tak v zákonnej jednomesačnej lehote neurobila, treba podanú sťažnosť považovať za neprípustnú pre nevyčerpanie tohto opravného prostriedku, ktorý zákon sťažovateľke na ochranu jej základných práv účinne poskytuje a na použitie ktorého bola sťažovateľka priamo oprávnená.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, nebolo už potrebné osobitne sa zaoberať žiadosťou sťažovateľky o odklad vykonateľnosti rozsudkov všeobecných súdov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2006